

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξαν συνδρομὴν των ὑποσπεύσαντων αὐτὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ ἰατρός ἐξέθηκε λεπτομερῶς τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐξετάσεως καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀπαγαγὼν τὴν νεάνιδα, θέλων νὰ καταστείλῃ τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος εἶχε δέσῃ τὸ στόμα της, ἀλλ' ἐν τῇ κατεσπυσμένῃ αὐτοῦ φυγῇ, τὸ φρίκωτρον ὠλίσθησε πρὸς τὸν πώγωνα καὶ ἔπειτα εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τότε ἔνεκα τῶν ἀτάκτων κινήσεων τοῦ ἀπαγωγέως συνεσφίχθη ὁ λαιμός καὶ ἐπὶνεγκε τὸν στραγγαλισμόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὸν ἰατρόν.

Ἐπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ἠρώτησεν αὐτόν :

— Ἀναγνωρίζετε ὅτι ἐφόνευσατε τὴν Τριανταφυλλιάν Τρεχανέμη τὴν νύκτα τῆς 25 πρὸς τὴν 26 Σεπτεμβρίου ;

— Ὁχι, κύριε.

— Δὲν θέλετε νὰ δώσετε πληροφορίαν τινὰ περὶ τῶν συμβάντων μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ θύματος ;

— Εἶπον εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον πᾶν ὃ τι εἰζέυρω. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ κατηγορήσω ἑαυτὸν περὶ πράγματος, τοῦ ὁποίου εἰζέυρω ὅτι εἶμαι ἄθωος.

— Ἐχει καλῶς ! Εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ σὰς κρατήσω εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας, κύριε εἶπε σοβαρῶς ὁ Ῥοβέρτος.

Καὶ ἐν τῷ ἐπιτεινόμενῳ σκότει τοῦ δωματίου ἐλθὼν πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Τριανταφυλλιά, ἐγονυπέτησεν εὐλαβῶς καὶ προσηυχήθη ἐνδομύχως. Ἐγερθεὶς ἔπειτα καὶ πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον, ἔδρεψε τὸ κάλλιστον τριαντάφυλλον καὶ το ἀπέθηκεν εὐωδέστατον ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς.

— Χαῖρε, δύστηνος κόρη, ἐπιθύρισε περιλύπως.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν εἶπε :

— Κύριε, εἰς τὰς προσταγὰς σας.

Πάντες ἐσιώπων συγκεκινημένοι, ἀλλὰ μόνῃ ἡ φωνὴ τοῦ Καρβαγὰν ἠκούσθη :

— Ἀμ' πάντοτε αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ἀγαποῦσε τὰ θεατρικά ... Ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὰκούει ἡ δικαιοσύνη, αὐτὰ δὲν περνοῦν !...

Ὁ Ῥοβέρτος ὕψωσε καταφρονητικῶς τοὺς ὦμους καὶ οὐδὲ ἀπλοῦ βλέμματος ἀξιῶν τὸν ἐχθρόν του ἠκολούθησε τὸν ἀστυνόμον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπεστάλη μετὰ συνοδείας εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ ἐκλείσθη εἰς τὰς φυλακάς.

ΙΔ'

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπομείνῃ τὴν στέρησιν τοῦ Βενιαμίν της. Τὴν πρώτην νύκτα ἐκινδύνευσε νὰ φύγῃ ὁ νοῦς της καὶ μολὶς καὶ μετὰ βίαις συνεκράτησεν ἑαυτὴν μέχρι τῆς πρωῒας. Διὸ τὴν ἐπομένῃν εὐθὺς ἡμέραν καταλίπει τὸν πύργον καὶ κατ' εὐθείαν πορεύεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ «ἀπ' ἐδῶ πᾶν» κῆ ἄλλοις.

Ἡ ἀτυχὴς Ἀντωνία ἀπέμεινε μόνῃ μετὰ τοῦ πατρός της, ἡναγκασμένη νὰ δικαιολογήσῃ πρὸς τὸν γηραιὸν τὴν ἀπρόοπτον φυγὴν τοῦ τε Ῥοβέρτου καὶ τῆς θείας. Εἶπε λοιπὸν ὅτι ἔνεκα διαφορᾶς τινος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τοῦ κτήματός της ἡναγκάσθη ἡ θεία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτήμα, παραλαβοῦσα καὶ τὸν Ῥοβέρτον. Θὰ λείψωσι δὲ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας !

Ὁ μακάριος γέρονς δὲν παρετήρησε τὸ πικρὸν μειδιάμα τῆς κόρης ὅτε ἐξεστόμησε τὸ δεινὸν ψεῦδος : Ὀλίγας τινὰς ἡμέρας !

Ἀλλ' οὐδόλως ἦτο ἀπαιτητικὸς ὁ ἀγαθὸς γέρονς Ὀνώριος διότι τί τον ἔμελε αὐτόν ! Ἦρκει μόνον νὰ μὴ τον ἐνοχλῶσι περὶ τῶν ἐφευρέσεων τοῦ καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ἡδιαφόρει.

Ἡ Ἀντωνία ἠυλόγησε τὴν ὀλεθρίαν μανίαν, ἥτις τοσοῦτον ἐπικαίρως ἀπερόφει τὴν προσοχὴν τοῦ πατρός της. Ὁ γηραιὸς οὐδόλως ἐφάνη παρατηρήσας τὴν ἀπὸ τοῦ γέμματος ἀπουσίαν τῆς θείας Ἰσαβέλλας, ἥτις ἀπὸ τριακονταετίας τὸ πρῶτον ἦδη δὲν παρεκάθητο ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ. Ῥοβέρτος τὸν ἀντίον πολλάκις ἔλειπεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἔνεκα τῶν συγῶν κυνηγετικῶν ἐκδρομῶν του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκάθητο σιωπηλοί, ὅ τε πατὴρ καὶ ἡ κόρη. Εὐνόητον δὲ τί ἐκάτερος αὐτῶν εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τί διενεοῖτο.

— Ἀ ! ἄ !! ἀνεκάγχασεν αἴφνης ὁ γηραιός, ἡ δὲ Ἀντωνία ἀποσπασθεῖσα τῶν θλιβερῶν σκέψεων της ἠσθάνθη ῥίγος. Ἀ ! ἄ !! κόρη μου, νὰ ἰδῇς ὅτι ἐδῶ εἶνε τὸ σφάλμα. Ἡ ἐσχάρα εἶνε ἐπίπεδος καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπενόησα ὅτι πρέπει νὰ τὴν καμπυλώσω ὀλίγον καὶ τότε τὸ βεῦμα τοῦ ἀέρος θὰ αὐξήσῃ. Εἶδες τί ἀπλούστατον ; Πῶς σου φαίνεται ;

— Ὁρθότατον, πατέρα μου !

— Ὁρθότατον ! μοῦ το λέγεις μὲ τὴν ἀνορεξίαν, δὲν μοῦ το λέγεις μὲ τὴν καρδίαν σου. Ἐνόησα ὅτι δὲν ἐπέισθης. Ἐλὰ λοιπὸν μίαν στιγμὴν ἐπάνω εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου νὰ σοῦ το δείξω πειραματικῶς, διότι μὲ τὰς θεωρίας καθήμεθα ἐδῶ καὶ χάνομεν τὸν καιρὸν μας, καὶ εὐθὺς θὰ ἐνηουσιασθῇς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφευρέσεως. Εἶνε περιουσία, κόρη μου, αὐτό, περιουσία ! τὸ ἐκατάλαβες τί θὰ εἰπῇ.

Ἡ δύστηνος Ἀντωνία ὑπέκουσα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ γέροντος, ἔλαβε τὴν λυχνίαν καὶ ἀμφοτέροι ἀνέβησαν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Κάμποσον καιρὸν εἶχες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, εἶπεν ὁ γέρονς μειδιῶν καὶ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν μεθ' ὑπερβολολούσης φιλοστοργίας ... Κύτταζε ἐδῶ πόσα σχέδια ἔχω νὰ μοῦ τα ἀντιγράψῃς καὶ τα διορθώσῃς. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας ὅπου εἴμεθα μόνοι μας οἱ δύο ἔπρεπε νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ καθ' ἡμέραν καὶ νὰ μένης μαζί μου νὰ βλέπῃς τὰ πειράματά μου, νὰ περναῖς εὐαρέστως καὶ ἡ ὥρα σου... Νὰ ἰδῇς τί καλά που θὰ περάσωμεν ἐδῶ μαζί !

— Μάλιστα, πατέρα μου !... εἶπεν ἡ Ἀντωνία διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων της, ἐν ᾧ τὸ γηραιὸν παιδίον ἐμειδία καὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν του ἡκτινοβόλει ὑπὸ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου.

Μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τῆς νυκτός ἔμειναν οἱ δύο ἐν τῇ κολάσει ἐκείνῃ, ἐν ᾗ ἐπὶ τριακόνα ὅλα ἔτη ἐγεννήθησαν αἱ ὀλέθραι ἰδέαι αἱ ἐπενεγκοῦσαι τὴν τελείαν τοῦ οἴκου καταστροφὴν.

Ὁ γηραιὸς χαίρων ὅτι ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἠδυνήθη νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ιδέας του, ἀδιάφορον ἂν ἡ Ἀντωνία ἀλλοῦ εἶχε τὸν νοῦν της, ἡσπασθη τὴν κόρην καὶ ἀποχωρῶν εἰς τὸν κοιτῶνά του εἶπεν :

— Ἀ ! μὰ δὲν εἰζεύρεις πόσον εἴμ' εὐχαριστημένος ... Δὲν εἰζεύρεις πόσον ἡ παρουσία σου με ὠφελεῖ ... Ὅταν σε βλέπω μέσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, φαντάζομαι ὅτι ἡ ἐφευρέσις μου θὰ ἐπιτύχῃ ... Δὲν θὰ ξαναέλθῃς ; Καὶ εἶνε καὶ συμφέρον σου, πρέπει νὰ εἰζεύρῃς ... Περιουσία, πλούτη !...

Περιουσία ! πλούτη ! τὸ μόνον ὄνειρον καὶ αἱ μόναι λέξεις παντὸς σοφοῦ καὶ παντὸς καταγινόμενου εἰς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις !

Ὅλην τὴν νύκτα ἡ Ἀντωνία διήλθεν ἄυπνος. Τοῦ ἀντίον δὲ ὁ γέρονς ἐκοιμήθη ὑπὸν γαλήνιον, καὶ πρῶτ' ἡλθον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀντωνίας δροσερὸς ὡς τριαντάφυλλον καὶ μειδιῶν, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἐν ᾧ ὁ γέρονς κατεγίνετο εἰς τὰ κατὰ στρεπτικὰ σχέδια του, ἦλθε τις ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ κομίζων ἐπιστολὴν τῆς θείας Ἰσαβέλλας πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, καὶ ταυτοχρόνως ὑπόμνησιν καὶ παράκλησιν τοῦ συμβολαιογράφου νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι αὐριον λήγει τὸ συνάλλαγμα.

Ἡ Ἀντωνία λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ της νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐν ἀνέσει.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἔγραφεν ὅτι φθᾶσκα τὴν 7 π. μ. ἐπεσκέφθη ἰσχύοντά τινα φίλον, μεθ' οὗ μετέβη εἰς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀνεψιοῦ της. Ἀλλὰ καίτοι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐφάνη πρόθυμος καὶ εὐδιάθετος, οὐχ ἥτον εἶπεν ὅτι εἶνε τῶν ἀδυνάτων. Περὶ τοῦ γεγονότος εἶχον γράψῃ πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες μετὰ πλείστων ἀνακριθειῶν ὡς συνηθίζουσιν οἱ «ἀχρεῖτοι αὐτοὶ μεριδιῶ γράφοι» ὡς ἔγραφεν ἡ θείσα. Ἡ πόλις εἶνε ἀνάστατος καὶ τὸ ὄνομα Κλαίρεφόν

εἰς πάντων τὸ στόμα. Δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν Ῥοβέρτον, διότι τὸν εἶχον ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστω. Ἡ γηραιὰ κόρη δὲν ἐλησμόνησε νὰ γράψῃ εἰς τὴν ἀνεψιάν της ὅτι πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιχειρήσασαν ληξὶν ἦσαν ἐν τῷ κιβωτίῳ της ὑπὸ τὰ μαντήλια.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἀπεκάλυψε τὸ ἀνεπανόρθωτον τῆς συμφορᾶς καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται. Διὸ ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ ὅτι ἐπέταττεν αὐτῇ ἡ παρούσα δεινὴ κατάστασις, καὶ οὐδὲ κἂν σκεφθεῖσα νὰ σπογγίσῃ τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς της, ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς της.

Ὁ γηραιὸς ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραφε σημειώσεις ἐπὶ τοῦ περιθωρίου ἱερογγραφήματός τινος. Ἰδὼν τὴν Ἀντωνίαν εἰσερχομένην, διέκοψε τὴν ἐργασίαν του καὶ εἶπε φαιδρὸς :

— Ἀ! ἄ!! Μὰς ἤλθες πάλιν πρῶτῃ, πρῶτῃ! ὅσα σου ἔδειξα χθὲς, σοῦ ἤρσαν καὶ ἐνδιαφέρεσαι βλέπω μετὰ πολλῆς μου χαρᾶς... Καλῶς ὦρισε, κόρη μου... Ἐλα κάθισε ἐδῶ κοντά μου...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀντωνία ἐκάθισε παρ' αὐτῷ σιωπηλῇ καὶ σχεδὸν τρέμουσα :

— Μὰ τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γηραιός, τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα, ἔκλαυες; Τί τρέχει, παιδί μου; Ἀπαιτῶ νὰ μου εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν.

— Οἱμοὶ! πάτερ μου... δὲν εἶνε καιρὸς πλέον νὰ σιωπῶ...

— Μὰ τί; μήπως ὁ Μαλεζῶ ἤρχισε πάλιν νὰ κάμνῃ τὰ συνηθισμένα του!... ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος δυσφορῶν... Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τακτοποιήσῃ μόνος του τὰ πράγματα χωρὶς νὰ μας ἐνοχλῇ καὶ νὰ μας διακόπτῃ;... Ἡμεῖς ἔχομεν ἄλλα σπουδαιότερα, καὶ δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν πολὺτιμον καιρὸν...

— Τῷ ὄντι, πάτερ μου, δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν... ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀπορῶν... καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῶν πιστωτῶν μας δὲν ἔχει πλέον ὄρια.

Ὁ μαρκήσιος ἐκπληττόμενος ἄμα καὶ ἀγανακτῶν ἀνεφώνησε :

— Καὶ δὲν τοὺς ἔδωκαν νὰ νοήσουν ὅτι εἶμαι εἰς τὰς παραμονὰς κέρδους ἀμυθῆτου ἐκ τῆς νέας μου ἐφευρέσεως; Καὶ ἂν δὲν εἶχα ἐπινοήσῃ νὰ φέρω μερικὰς μικρὰς τροποποιήσεις, θὰ εἶχον ἐκδοθῇ τῶρα τὰ ἔγγραφα τοῦ προνομίου καὶ ὅλη ἡ βιομηχανία τῆς ὑψηλίου θὰ ἦτο εἰς ἐμὲ φόρου ὑποτελής. Διότι χθὲς τὸ βράδυ τὰ εἶδες ὀφθαλμοφανῶς, κόρη μου... δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς. Εἶνε βέβαιον, φανερώτατον ψηλαφητόν!... Καὶ ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἡμερῶν...

— Ὁραὶ μόνον μας μένουν, πάτερ μου!

— Ἐ; καὶ μετὰ τὰ σωστά τῶν ἀγρίευσαν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι; Τριάντα ἔτη με βυζάνουν καὶ ἀκόμα δὲν ἐχόρτασαν! Εἰμποροῦν ἀξιώλογα νὰ φανοῦν διὰ τελευταίαν φορὰν συμβιβαστικοί...

[Ἐπειτα συνέχισεν]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Γ'

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ναβᾶβ ἐπάγωσε τοὺς παρευρισκομένους.

Οὐδεὶς περιέμενε τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦτον εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, περὶ ἧς ἔκαμνον εἰσέτι λόγον ἅπαντες οἱ Παρίσιοι, διὸ ἡ ἀπάντησις αὕτη κατετάραξεν ὀλίγον τοὺς ἐρασμίους προσκεκλημένους τῆς κυρίας Διόνει.

Ἡ Ἀραβέλα πρὸ πάντων ἐφάνη ζωηρῶς συγκινηθεῖσα.

Ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς Ἀγγλίδος ἦτο λίαν εὐαίσθητος, διὰ τοῦτο συνεκινήθη εἰς τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ὑπενθύμιζον αὐτῇ τὴν καταδίκην, ἣν ἡμέρας τινὰς πρότερον, ἤκουσεν ἀπαγγελλομένην καθ' ἑνὸς ὠραίου νεανίου.

Ὁ Ζαφὲρ, Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, παρετήρησε τὴν ταραχὴν, εἰς ἣν αὐτὸς ἔρριψε τὴν ὠραίαν δέσποιναν τῆς φιλοξενίας αὐτῆς αἰθούσης, καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ἐπέθυμει νὰ λυπήσῃ αὐτήν, ἔσπευσε νὰ μετριάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπε.

— Ρίπτω πασιένσας ὅταν εἶμαι μόνος εἰς τὸ ἐν Βαχώρα ἀνάκτορόν μου, ἐπανέλαβεν. Ἀποφεύγω ὅμως τὴν διασκέδασιν αὐτήν, ὅταν εὐρίσκωμαι ἐν τῷ μέσῳ τόσον ἀξιεράστου συναναστροφῆς. Ἐὰν αἱ ἐδῶ κυρίαι ἐπιθυμοῦν νὰ παίξουν τὸν βακκαρὸν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς των.

— Ἀκριβῶς, τὰ χαρτὰ ἐτελείωσαν, καὶ ὁ καυμένος ὁ Γουστάβος ἔχασεν ὅλα τὰ χρηματὰ του, εἶπε μία ὠραία ξανθή, καλουμένη Ἑρμηνία, ἥτις ἔρριπτεν εἰς τὸν Ναβᾶβ βλέμματα τρυφερώτερα τοῦ ὀνόματός της.

— Ἡ Ἐξοχότης του θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἀκόμη καλλίτερα, ἀνέκραξεν ὁ Τολβιάκ.

Καὶ πλησιάζας πρὸς τὴν Ἀραβέλαν, εἶπεν αὐτῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ἀγγλιστὶ λέξεις τινὰς, ἃς ὁ Ἰνδὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν, ὅπως διεβεβαίον, δὲν ἐγίνωσκεν ἢ τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς πατρίδος του.

Ἦτο ἀληθῶς πολὺ ἐξηγουεῖς ὁ Ἰνδὸς αὐτός, καὶ δὲν ἀπέφυγε τὰς Παρισινὰς, διότι ἀπηύθυνεν εἰς τὴν κυρίαν Ἑρμηνίαν λέξεις τινὰς πλήρεις ἀβροφροσύνης.

Προέβη μάλιστα εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ αὐτῇ τὸν βραχιονά του, παρὰ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος του, οἱ δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου καθήμενοι παρέστησαν μάρτυρες τοῦ περιέργου θεάματος, περιγικέσεως τοῦ συρμοῦ ὀδηγούσης εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον πρίγκιπα τοῦ Ἰνδοστάν.

Καθ' ὃν καιρὸν τὸ ἀσύμφωνον τοῦτο ζεύγος διήρχετο τὴν αἴθουσαν, ὁ κύριος Τολβιάκ μετὰ τῆς Ἀραβέλας ἦσαν βεβουθισμένοι εἰς ζωηρὰν συνδιάλεξιν.

Ὁμίλουν βεβαίως περὶ τοῦ Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, διότι ἐνδιαφέροντο πολὺ εἰς τὸ ἄτομον τοῦτο, ὅπερ ἤρχετο εἰς Γαλλίαν ἐπίτηδες ἵνα φέρῃ τὰ ἑκατομυρία του εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν. Τοῦτο ἦτο πολὺ φυσικόν, ὁ Τολβιάκ ἦτο ἀνὴρ σπουδαῖος, ὅστις καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκόμη τῶν διασκεδάσεων δὲν ἐγκατέλιπε τὰς ὑποθέσεις του, ἡ δὲ κυρία Διόνει ἦτο ἡ ἐπιστήθιος φίλη τοῦ Τολβιάκ.

Ἡ τελευταία φράσις, ἣν ἡ θελκτικὴ αὐτὴ θυγάτηρ τῆς Ἀλβιδῶνος ἐπρόφερεν, ἦτο ἡ ἐξῆς :

— Ἐκ τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὅποιον θὰ χάσῃ τὰ χρήματά του, θὰ ἐννοήσητε ἂν εἶνε πλούσιος.

Ὁ Τολβιάκ ἀπήντησε διὰ νέυματος σημαίνοντος : «Μεῖνате ἡσυχος, θὰ τὸν ἐπιβλέπω»... Εἶτα ἐπορεύθη ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν τράπεζαν, ἔνθα ὁ Ἀσιανὸς εἶχε παρακαθήσει.

Ὁ Ζαφὲρ εἶχε γείτονα τὴν Ἑρμηνίαν, καὶ ἐξηκολούθει μετ' αὐτῆς συνομιλίαν, καθ' ἣν ἐγίνετο πολλὸς λόγος περὶ Ἀραβέλας.

Οἱ παῖκται ὑπεδέχθησαν μετὰ προφανοῦς εὐαρεσκείας τὸν τραπεζοκράτην αὐτόν, ὅστις ἤρχετο ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀνατολῆς.

Εἶχον διανεμηθῇ ποσὸν λίαν εὐτελές, ἀπολεσθὲν ὑπὸ κομποῦ προσκεκλημένου, ὃν αἱ δεσποινίδες αὐταὶ ἀπεκάλουν ξηρῶς Γουστάβον, ἡλπιζον δὲ ὅτι ὁ Ναβᾶβ θὰ προσέφερεν αὐτοῖς μεγαλείτερον δῶρον.

Ἀνθρωπος, ὅστις ἔρχεται ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Γολκόνδης, πρέπει νὰ ἔχη θησαυροὺς εἰς τὰ θυλάκιά του.

Ὁ Ζαφὲρ ἔσυρεν ἐκ τῶν ἰδικῶν του χαρτοφυλάκιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε χαρτονομίσματα τινὰ τῶν χιλίων φράγκων, καὶ ἐπίμηκες φυλλάδιον.

Δὲν ἡλπιζον νὰ παίξω ἀπόψε, εἶπε μετ' ἀδιαφορίας. Δὲν ἔχω μαζὶ μου παρὰ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φυλλάδιόν μου τῶν τραβηγμάτων ἐπὶ Ροτσχίλδ, καὶ παρακαλῶ τοὺς κυρίους, πρὸ πάντων δὲ τὰς κυρίας, νὰ μὴ περιορίσωσι τὸ παιγνιδίον των εἰς τὴν εὐτελεῖ ποσότητα τῶν χαρτονομισμάτων, τὰ ὅποια ἔφερα.

Ψίθυρος κολακευτικὸς ὑπεδέχθη τὴν μικρὰν αὐτήν προσλαλίαν.

Οἱ ἄνδρες ἡτοιμάσθησαν νὰ συνάψωσι μάχην σπουδαίαν, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως, ἵνα σταχυολογήσωσι λουδοβικία τινὰ.

Ἡ Ἑρμηνία ἐδέχθη ἀπὸ τὰς καλὰς φίλας της πολλὰ κακεντρεχῆ βλέμματα, εἰς ἃ ὅμως οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχήν.

Εἶχεν ὀλοσχερῶς ἐπιδοθῇ εἰς τὴν χαρὰν ὅτι ἐκάθητο πλησίον ὠραίου γέροντος, ὅστις μόνον ἐν συνάλλαγμα ἠδύνατο νὰ υπογράψῃ ὅπως ἀνοιχθῇ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ ταμεῖον τοῦ Ροτσχίλδ.